# BESCHIKKING VAN HET HOF (Vijfde kamer)
5 december 1996 *

In zaak C-175/96 P,

**O. Lopes**, ambtenaar van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg,

requirant,

betreffende hogere voorziening tegen het op 29 februari 1996 door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen gewezen arrest in zaak T-280/94 (Lopes/Hof van Justitie, JurAmbt 1996, blz. II-239), voor zover daarbij Lopes' vorderingen tot nietigverklaring van het op 11 februari 1994 aan hem meegedeelde besluit houdende afwijzing van zijn sollicitatie naar de bij kennisgeving van vacature nr. CJ 68/92 vacant verklaarde ambten, en van het besluit van 17 december 1993 houdende weigering hem toestemming te verlenen om met glijdende werktijd te werken, alsmede tot veroordeling van het Hof van Justitie tot vergoeding van de materiële en morele schade die hij meent te hebben geleden door het gedrag van zijn hiërarchieke meerderen en door de bestreden besluiten, zijn verworpen,

andere partij bij de procedure:

**Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen,**

geeft

## HET HOF VAN JUSTITIE (Vijfde kamer),

samengesteld als volgt: L. Sevón, rechter, waarnemend voor de president van de Vijfde kamer, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (rapporteur) en M. Wathelet, rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: A. La Pergola
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

## Beschikking

1 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Hof op 6 mei 1996 en ingeschreven in het register van het Hof op 21 mei daaraanvolgend, heeft O. Lopes (hierna: „requirant") krachtens artikel 49 van 's Hofs Statuut-EG en de overeenkomstige bepalingen van de Statuten-EGKS en EGA hogere voorziening ingesteld tegen het op 29 februari 1996 door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen gewezen arrest in zaak T-280/94 (Lopes/Hof van Justitie, JurAmbt 1996, blz. II-239), voor zover daarbij zijn vorderingen tot nietigverklaring van het op 11 februari 1994 aan hem meegedeelde besluit houdende afwijzing van zijn sollicitatie naar de bij kennisgeving van vacature nr. CJ 68/92 vacant verklaarde ambten, en van het besluit van 17 december 1993 houdende weigering hem toestemming te verlenen om met glijdende werktijd te werken, alsmede tot veroordeling van het Hof van Justitie tot vergoeding van de materiële en morele schade die hij meent te hebben geleden door het gedrag van zijn hiërarchieke meerderen en door de bestreden besluiten, zijn verworpen.

2 Het verzoekschrift in hogere voorziening is enkel door requirant ondertekend. Bij het verzoekschrift is een verklaring gevoegd van de algemene raad van de Portugese Orde van advocaten, waaruit blijkt dat requirant, ofschoon zijn inschrijving als lid van die orde met ingang van 19 oktober 1983 is geschorst, bij besluit van 23 februari 1996 toestemming heeft gekregen om in rechtszaken zijn eigen verdediging te verzorgen.

3 Bij brief van de griffie van het Hof van 1 juli 1996 is requirant verzocht, een verzoekschrift in te dienen dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 17 van

's Hofs Statuut-EG (hierna: „Statuut") en van artikel 37 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, door het te laten ondertekenen „door een onafhankelijke advocaat die bevoegd is om op te treden voor een rechterlijke instantie van een Lid-Staat of van een andere Staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte" (hierna: „EER").

4 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Hof op 11 juli 1996 en ingeschreven ter griffie van het Hof op 15 juli daaraanvolgend, heeft requirant het Hof verzocht vast te stellen, dat het door hem ingediende verzoekschrift in hogere voorziening in overeenstemming is met bovengenoemde bepalingen en dat derhalve geen regularisatie nodig is. Hij betoogt, dat artikel 17 van het Statuut en de artikelen 37 en 38 van het Reglement voor de procesvoering enkel verlangen, dat het verzoekschrift is ondertekend door een advocaat die is ingeschreven bij de balie van een van de Lid-Staten van de Gemeenschap of van de EER, en dat die inschrijving wordt aangetoond door middel van een ter griffie neergelegde verklaring. Volgens requirant blijkt noch uit de letter noch uit de geest van die bepalingen, dat de advocaat een andere persoon dient te zijn dan de partij die hij vertegenwoordigt. Bovendien, zo vervolgt requirant, zou een dergelijke verplichting schending opleveren van de rechten van de verdediging, zoals deze zijn geformuleerd in, onder meer, artikel 6, lid 3, sub c, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van het beginsel „nemo plus juris in alium transferre potest quam ipse habet", en van het gelijkheidsbeginsel.

5 Artikel 17, derde en vierde alinea, van het Statuut bepaalt:

„De andere partijen [partijen die niet een Lid-Staat of instelling van de Gemeenschap of een bij de EER-overeenkomst aangesloten staat zijn] moeten worden vertegenwoordigd door een advocaat.

Alleen een advocaat die bevoegd is om op te treden voor een rechterlijke instantie van een Lid-Staat of van een andere Staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, kan een partij voor het Hof vertegenwoordigen of bijstaan."

6 Artikel 19, eerste alinea, van het Statuut bepaalt vervolgens:

„Een zaak wordt bij het Hof aanhangig gemaakt door middel van een verzoekschrift dat aan de griffier wordt toegezonden. Het verzoekschrift moet inhouden de naam en woonplaats van de verzoeker en de hoedanigheid van de ondertekenaar (...)"

7 Artikel 37, lid 1, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof ten slotte luidt:

„Het origineel van elk processtuk wordt ondertekend door de gemachtigde of de advocaat van de partij."

8 Het Hof heeft reeds beslist, dat uit de artikelen 17, derde alinea (voorheen tweede alinea), en 19, eerste alinea, van het Statuut en uit artikel 37, lid 1, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering ondubbelzinnig blijkt, dat een verzoeker zich moet doen vertegenwoordigen door een daartoe bevoegd persoon en dat een zaak enkel door middel van een door die persoon ondertekend verzoekschrift rechtsgeldig bij het Hof aanhangig kan worden gemaakt. Daar noch in het Statuut, noch in het Reglement voor de procesvoering enige afwijking van of uitzondering op die verplichting is voorzien, kan voor het instellen van een beroep niet worden volstaan met een door de verzoeker zelf ondertekend verzoekschrift (zie beschikking Hof van 15 maart 1984, zaak 131/83, Vaupel, niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, r. o. 8).

9 Het is derhalve vaste rechtspraak van het Hof, dat in geval van een uitsluitend door de verzoeker ondertekend verzoekschrift het beroep niet-ontvankelijk moet

worden verklaard en de zaak moet worden doorgehaald in het register van het Hof (zie beschikkingen Hof van 26 februari 1981, zaak 10/81, Farrall, Jurispr. 1981, blz. 717, en 17 november 1983, zaak 73/83, Stavridis, Jurispr. 1983, blz. 3803).

10 Dit geldt zelfs indien de verzoeker een advocaat is die bevoegd is te pleiten voor een nationale rechterlijke instantie.

11 Uit de bewoordingen van artikel 17, derde alinea, van het Statuut en in het bijzonder uit het gebruik van de term „vertegenwoordigd" blijkt immers, dat een „partij" in de zin van die bepaling, ongeacht haar hoedanigheid, niet gerechtigd is zelf voor het Hof op te treden, doch gebruik dient te maken van de diensten van een derde, die bevoegd moet zijn om op te treden voor een rechterlijke instantie van een Lid-Staat of van een staat die partij is bij de EER-Overeenkomst. Andere bepalingen van het Statuut of van het Reglement voor de procesvoering (zie artikelen 19, eerste alinea, en 29 van het Statuut en artikelen 37, lid 1, 38, lid 3, en 58 van het Reglement voor de procesvoering) bevestigen, dat een partij en degene die haar verdedigt, niet één en dezelfde persoon kunnen zijn. Bovendien is, zoals het Hof heeft opgemerkt in zijn beschikking in de zaak Vaupel (reeds aangehaald, r. o. 8), noch in het Statuut, noch in het Reglement voor de procesvoering van het Hof enige afwijking van of uitzondering op die regel voorzien.

12 De door requirant aangevoerde argumenten kunnen niet aan deze uitlegging afdoen. In de eerste plaats heeft de omstandigheid dat een „partij", ook wanneer zij de hoedanigheid van advocaat heeft, verplicht is zich voor het Hof te laten vertegenwoordigen door een derde, niet tot gevolg, dat aan die „partij" verweermiddelen worden ontnomen, en levert zij dus geen schending van de rechten van de verdediging op. Requirant kan zich in dit verband niet met succes beroepen op artikel 6, lid 3, sub c, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, betreffende de rechten van verdachten in strafzaken, nu het onderhavige geding geen betrekking heeft op „strafvervolging" in de zin van dat verdrag. Voorts houdt de bestreden verplichting niet in, dat aan degene die een partij vertegenwoordigt, meer rechten worden verleend dan waarover de vertegenwoordigde partij zelf beschikt, zelfs indien deze de hoedanigheid van advocaat heeft. Ten slotte is een dergelijke verplichting, waardoor partijen, ongeacht hun beroepsbekwaamheid, op dezelfde voet worden geplaatst wat hun verdediging voor het Hof betreft, niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

13 In deze omstandigheden moet de door requirant ingestelde hogere voorziening niet-ontvankelijk worden verklaard en moet de zaak worden doorgehaald in het register van het Hof.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vijfde kamer)

beschikt:

**1) De hogere voorziening is niet-ontvankelijk.**

**2) De zaak wordt doorgehaald in het register van het Hof.**

Luxemburg, 5 december 1996.

De griffier

R. Grass

De waarnemend president van de Vijfde kamer

L. Sevón